

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **I. I. D.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2012, čj. OAM-87/LE-LE05-P12-R2-2010, **t a k t o :**

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 26. 1. 2012 rozhodnutí, kterým rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tuto žalobci neudělil, odkázal přitom na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobce namítal v žalobě porušení ust. § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný s ohledem na okolnosti případu. Splňuje podmínky ust. § 12, § 14 i § 14a) zákona o azylu. V doplnění žaloby pak uvedl, že správní orgán se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci, došlo proto k porušení ust. § 2 a § 3 správního řádu. Žalovaný se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žalobcovy žádosti a skutečnostmi, které uvedl při ústním pohovoru, zejména pak s jeho tvrzením, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany islámských fundamentalistů, neboť jeho rodina se intenzivně angažovala v rámci křesťanské komunity. Tato byla pro své náboženské přesvědčení perzekuována a mnohých z nich, včetně žalobce, hrozí bezprostředně pronásledování a smrt. Vlastní činnost žalobce nebyla zohledněna, žalovaný se v této souvislosti s ust. § 12b) zákona o azylu vypořádal tak, že veškeré aktivity ozbrojených islámských radikálů směřovaly proti žalobcovu otci a jeho aktivitám v místním kostele. Žalobce nesouhlasí, že k tomuto neuvedl nic konkrétního, sám se účastnil bohoslužeb a aktivně pomáhal otci při jeho činnosti. Opakovaně též uváděl, že v kostelech vyučoval a za pomoci otce byl připravován na budoucí úřad náboženského učitele (měl se stát duchovním vůdcem). Z běžné praxe v podobných situacích se dá jednoznačně usuzovat, že osoby podobného významu jsou v jednotlivých náboženských uskupeních nejen dobře známé, ale rovněž se těší velké úctě, pro potencionální útočníky pak tvoří primární cíle útoků. I kdyby nebyl tedy útok přímo veden proti osobě žalobce, byl veden proti postavení, jež zastával, potažmo, kterého měl dosáhnout, přednostně tedy proti osobě žalobce a dalším duchovním vůdcům. To, že byl žalobce pronásledován považuje žalovaný spíše za domněnku či výplod fantazie žalobce, s čímž žalobce nemůže souhlasit. Kdyby sám kladl aktivní odpor a před skupinou, která usmrtila jeho otce se neskrýval a neutíkal, velmi pravděpodobně již by byl nalezen a následně usmrcen. Pokud by se žalobce přestěhoval na jiné a vzdálené místo Nigérie, nemohl by se otevřeně přiznat ku svému náboženskému přesvědčení a volně a neohroženě se účastnit obřadů a dalších akcí pořádaných místní křesťanskou obcí. Místní úřady nejsou schopny zajistit bezpečnost náboženských menšin ani v oblastech a aglomeracích, kde je procento populace hlásící se ke křesťanství vzhledem k ostatním oblastem enormní, nedá se proto očekávat, že v ostatních oblastech by bylo bezpečněji. Požadavek na přestěhování se tak jeví jako nesplnitelný. Žalovaný považuje rozpory a nesrovnalosti ve výpovědích žalobce za natolik významné, že na jejich základě zpochybňuje věrohodnost žalobcovy výpovědi, žalobce je však toho názoru, že nejsou natolik důležité, aby k nim vůbec bylo přihlíženo. Jistá diverzita výkladu jednotlivých uvedených faktů ve spojení s psychickými, časovými a dalšími vlivy, které na žalobce působily jednak v Nigérii, jednak po cestě do ČR nemůže ve svém principu způsobit nevěrohodnost výpovědi a zcela zlehčit kritickou situaci, v níž se žalobce nacházel a bude případně nacházet v případě návratu. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán reagoval na žalobu písemným vyjádřením ze dne 13. 6. 2012, v němž uvedl, že s námitkami žalobce nesouhlasí, odkazuje přitom na obsah spisu a samotné rozhodnutí, které ve věci vydal a které je v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Správní orgán shromáždil dostatek věrohodných informací o

zemi původu žalobce, jimiž podložil své rozhodnutí, shledal, že u žalobce nedošlo k naplnění taxativně vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 - § 14 zákona o azylu), rovněž mu nehrozí pro případ návratu do Nigérie vážná újma ve smyslu § 14 a odst. 2 cit. zákona a není tak důvod pro uplatnění doplňkové ochrany. Žalovaný přihlédl i k vážným pochybnostem o věrohodnosti žalobcova příběhu, podrobně rozebral zásadní rozpory v jeho výpovědích a konfrontoval je se zprávami o zemi původu a s jeho vlastními tvrzeními. Správní orgán poté dospěl k závěru o nevěrohodnosti jeho tvrzení, v souladu s konstantní judikaturou pak tedy rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany – viz rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 25/2008-105 ze dne 14. 5. 2008. Žalobce nevyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany, zde žalovaný připomíná subsidiární charakter mezinárodní ochrany v tom smyslu, že je nejprve potřebné využít všech prostředků, poskytovaných státem původu. Žalobce se však na kompetentní orgány země původu nikdy neobrátil, přestože mu v tom nic nebránilo, z informací o zemi původu přitom plyne, že v Nigérii existuje účinný právní systém ochrany, k níž má žalobce bezproblémový přístup – zde žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 48/2008-57 ze dne 16. 9. 2008. Údajná činnost třetích osob proto nemůže být přičítána státním orgánům Nigérie a nemůže být tvrzeno, že státní instituce domovského státu žalobce neposkytují účinnou pomoc proti jednání soukromých osob. S poukazem na zjištěný stav věci je žalovaný přesvědčen, že nemůže obstát ani žalobní námitka žalobce, že by v případě přestěhování nemohl vyznávat svoji víru. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že pomocí konkrétních, aktuálních a věrohodných podkladů ověřil možnost žalobcova bezpečného návratu do země původu, včetně existence reálně fungující a účinné možnosti tzv. vnitřního přesídlení, nejenom v rámci Nigérie, ale taktéž případné usazení se v některé z patnácti zemí Ekonomického společenství států západní Afriky (ECOWAS). K přednostnímu využití alternativy vnitřního přesídlení pak odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 3/2012 ze dne 8. 3. 2012. Námitky žalobce považuje správní orgán za irelevantní a nepodložené a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 8. 4. 2010, uvedl, že je státní občan Nigérie, národnosti igbo. Otec zemřel v r. 2009, matka žije v Nigérii, kde žijí i další sourozenci žalobce. Je svobodný, uvedl, že pobýval v Nigérii na různých místech, v Lagosu, dále Gwagwalada, Awka, Abuji, od r. 2003 pak v Turecku a Řecku. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nekonal. Má nedokončené VŠ vzdělání elektrotechnického směru, dosud pracoval jako roznašeč novin. Z vlasti odjel v srpnu 2009, jeho otec byl aktivní v kostele, proto ho zabili muslimové. Žalobce s rodinou proto utekl z Josu, později však muslimové chytili v Lagosu jeho bratra a mučili ho, chtěli zjistit místo žalobcova pobytu. Proto dostal strach a utekl. Po opuštění vlasti se zdržoval v Istanbulu, měl turecké vízum, tam se přidal ku skupině uprchlíků ze Somálska a Súdánu, dostali se na pobřeží, schovali se v křoví, v noci přijel nafukovací člun, kterým odpluli na moře. Odvezli je do nějakého tábora, když se ptali na jméno, řekl, že je K. L. ze Somálska. Asi po týdně byl z tábora propuštěn, dostal řecky psaný doklad a bylo mu řečeno, aby jel do Athén. To se stalo na ostrově Samos, ukázali mu přístaviště, odjel a spal, kde se dalo, každý týden se musel hlásit v azylovém zařízení. Byla tam vždy dlouhá fronta, policisté vzali

tak 10 lidí a odvezli je. On měl doklad, kde měl napsáno, že musí opustit Řecko, vše dlouho trvalo, až potkal jednoho Afričana, který slíbil zařídit doklady a cestu do jiné evropské země, žalobce chtěl do anglicky mluvící země. Slíbili mu Amsterdam, dohodli cenu 600 Euro, byl mu opatřen nigerijský pas a řecké povolení k pobytu. Cestou ho doprovázela nějaká Afričanka s dítětem. V Athénách prošli kontrolou snadno, ale v Praze na letišti byl zadržen, policisté poznali, že pas není jeho a byl zadržen. V Řecku pobýval asi půl roku, ČR je pro něho cílový stát, nyní zde probíhá trestní řízení pro padělání dokladů. Vrátit se nemůže, muslimové by ho zabili.

V rámci pohovoru **dne 18. 5. 2010** žalobce vypověděl, že o své identitě uvedl pravdu, jediná jiná byla ta, kterou použil v Řecku při přesunu z Turecka, uvedl ji proto, že cestoval s muslimy ze Somálska a bál se. Nigérii opustil z důvodu náboženské války, otec byl zabit a rodina se rozprchla do všech koutů, on se přestěhoval do jiného města, muslimové zajali a mučili jeho bratra. Chtěli, aby jim řekl, kde je žalobce. Věděl, že po něm jsou a tak raději utekl. Je praktikující křesťan a měl se stát náboženským učitelem. Otec pracoval jako zahradník a zároveň byl stařešinou v církvi, byl asistentem pastora. Mezi křesťany a muslimy bývaly problémy, v den, kdy byl otec zabit ve svém domě se muslimové shromažďovali a chodili po domech křesťanů se zbraněmi, žalobce ten den nebyl doma, matka mu volala, aby nechodil, že jsou problémy. Zabili otce a hledali i žalobce. Potíže trvaly několik dní, bylo to v lednu 2009. Muslimům se nelíbí, že křesťané říkají, že Ježíš je synem Boha, věří v Mohammeda a když žijí v jednom místě, je problém. Zajímají je lidé, kteří se přímo podílejí na práci v kostele, chodí po domech a šíří víru. Muslimové je vidí. Myslí si, že ho viděli, jak chodí s ostatními, bylo zabito mnoho lidí. Žalobce odešel do Lagosu, kde zůstal 3 měsíce, ale poté, co chytili jeho bratra dostal strach, do té doby tam neměl problémy. Lagos je velké město, ale jak si muslimové někoho označí, tak ho najdou. Město je od jeho původního bydliště vzdáleno asi 8 hodin jízdy. Byl velmi překvapen, když chytili jeho bratra a hledali i jeho, možná si vzali nějakou jeho fotografii u nich doma. Bratra drželi 3 dny, bili ho, sekali mačetou, pak mu volal, s tím, že prý opět přijdou. Žalobce si myslí, že hledali jeho, protože on pracoval s otcem víc než bratr. V celé Nigérii je muslimská a křesťanská víra promíchána, pouze křesťanské místo není. Do Lagosu se přestěhoval, je to velké město, ale našli ho i tam, na policii se neobracel, je zkorumpovaná, na policejní stanici nikdy nebyl. V Nigérii je běžné, že křesťané chodí po domech kázat, někteří mají jistě problémy jako on. Pro muslimy jsou problémem všichni aktivní křesťané, muslimové mají dlouhý seznam lidí, které hledají. Žalobce se bojí vrátit, je přesvědčen, že jeho život je v ohrožení, je na tom seznamu. Žalobce byl týž den seznámen s výčtem 6 podkladových zpráv o zemi původu, nechtěl se s nimi seznámit. V průběhu pohovoru **dne 27. 7. 2010** žalobce uvedl, že jeho otec zemřel na přelomu ledna a února 2009 ve státě Plateau ve městě Jos. Bylo to během náboženské a etnické války mezi muslimy ze severu a středního pásu (národnost Hausa), ze západu (národnost Yoruba) a východu (národnost Ibo) a mezi křesťany. Žalobce jezdil na studia na univerzitu, bydleli ve vesnici Gwagwalada ve městě Jos, neví, kolik obyvatel měla vesnice, z veřejně dostupných zdrojů zjistil, že Jos má 5 milionů obyvatel a Lagos asi 14 milionů obyvatel. Ve městě Jos jsou řeky Niger a Plateau, železnice jde od západu na sever. Ve vesnici je více kostelů, jsou tam i mešity. Město se nachází ve středním pásu, ve státě Plateau, myslí si, že je tam více

muslimů. Lagos se nachází na západě ve státě Lagos. Abuji je ve středním pásu, není daleko od Josu a v současnosti je hlavním městem Nigérie. Vesnice Gwagwalada je součástí města Jos. V r. 2003 se přestěhovali z Lagosu do Josu, do vesnice Gwagwalada kvůli otcovu zaměstnání, žalobce se kvůli studiu na univerzitě Nnamdi Azikiwe koncem roku přestěhoval do města Awka ve státě Anambra. V r. 2005 kvůli práci cestoval po zemi, pak pomáhal otci v kostele, v r. 2006 či 2007 se přestěhoval kvůli práci do Lagosu. Našetřil si nějaké peníze, vrátil se do školy a od konce r. 2008 byl ve městě Awka ve škole. Rodinu navštěvoval, matka volala, že muslimové zajali otce a při dalším hovoru mu řekla, že otce s dalšími lidmi zabili, pak se žalobce odstěhoval do Lagosu. Boje trvaly asi 10 dní, matka řekla, že zemřelo mnoho muslimů a ještě více křesťanů, muslimové jsou násilní, byly zapáleny domy, násilnosti ukončila vláda, která zabíjela všechny. Žalobce ví, že k tomuto dochází na severu, tam, kde bydleli asi dříve ne, neboť otec by se tam nestěhoval. Žalobce sám žádné problémy se státními orgány neměl. Lagos je oblastí smíšenou, chytli tam bratra, mučili. Žalobce se seznámil s podklady správního orgánu a uvedl, že v Nigérii se stává mnoho událostí, lidé umírají, ne všechny události jsou zaznamenány. Hodně lidí je zavražděno tajně.

Rozhodnutím Krajského soudu v Plzni sp. zn. 60 Az 8/2010 ze dne 29. 7. 2011 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2010, kterým nebyla žalobci po provedeném správním řízení (jak uvedeno shora) udělena mezinárodní ochrana. Soud konstatoval, že žalovaný ohledně shromážděných materiálů nepřihlížel pečlivě ku všemu, co v řízení vyšlo najevo a neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení zabezpečených podkladů. Uložil správnímu orgánu, aby provedl důkazy, nabízené žalobcem. Kasační stížnost žalovaného správního orgánu byla NSS pod sp. zn. 3 Azs 20/2011 ze dne 9. 11. 2011 odmítnuta pro nepřijatelnost.

Dne 3. 1. 2012 pak žalovaný provedl s žalobcem další pohovor, při němž žalobce uvedl, že zem původu opustil před delší dobou, odešel z náboženských důvodů, otec pracoval v kostele, byl asistentem pastora, ale byl brán jako vůdce. Žalobce pracoval s otcem v kostele, jako učitel bible. V Nigérii často dochází ke konfliktům mezi křesťany a muslimy, žalobce byl ve škole, když matka volala s tím, že došlo k potyčkám a asi po týdně volala, že zabili otce a on že byl též hledán, aby se nevracel. Bylo to začátkem r. 2009, žalobce se snažil kontaktovat sestru, ale všichni byli mimo dosah. Tito lidé, když chtějí někoho najít, tak ho najdou, měl strach. Ukončil studium a po několika dnech se přestěhoval do Lagosu, kde původně vyrůstal. Muslimové útočí na kostely a hlavní křesťanské představitele, proto si myslí, že byl zabit i otec, byl významným představitelem kostela. Napadeno a zabito bylo mnoho lidí. Bratr se stěhoval s žalobcem do Lagosu, několik měsíců na to byl nalezen muslimy a mučen, chtěli vědět, kde se skrývá žalobce. Poté žalobce vypověděl, že nevěděl, kde jsou členové rodiny, až po pár měsících volali a dozvěděl se, že je bratr v Lagosu, kde byl nalezen a mučen muslimy, mohlo to být v polovině r. 2009, neví jistě, byl ve vězení v ČR a to zapůsobilo na jeho psychiku. Bratr mu volal na jeho mobil, má stejné číslo. Dále pak uvedl, že matka byla při tom, když byl otec zabit, přijeli k nim domů. Obrátil se na policii v Lagosu, ale řekli mu, že nemohou nic podniknout, neví se, kdo to je a kde bydlí. Policie je zkorumpovaná, mohla by i oznámit, kde se nachází on. Byl členem Studentské organizace, ale politicky aktivní

nebyl. Byl členem náboženské skupiny, která studuje a čte bibli – SU. Matka žije v Nigérii v Jos, kde jsou sourozenci, neví. V Lagosu žil normální život, našel si práci i bydlení, pak ale zavolał bratra. V případě návratu se bojí muslimů, kteří zabili otce a mučili bratra. Dne 23. 1. 2012 pak byl žalobce seznámen s výčtem dalších podkladových zpráv, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace v zemi původu žalobce, včetně mapy Nigérie, vyznačující polohu měst, o nichž hovořil. Uvedl, že nemá co dodat.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu nového správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud se seznámil se zněním napadeného rozhodnutí správního orgánu, s celým obsahem správního spisu, včetně všech podkladů, které žalovaný v průběhu obou řízení shromáždil, samozřejmě pak s obsahem všech provedených pohovorů, které za přítomnosti tlumočníka žalovaný postupně s žalobcem provedl. Poté, co Krajský soud v Plzni zrušil první rozhodnutí žalovaného, správní orgán doplnil podklady o další aktuální informace o situaci v zemi původu a o podrobnou mapu oblastí, o nichž žalobce hovořil v průběhu správních řízení. Na základě takto doplněného podkladového materiálu pak dospěl v řízení k závěru, že informace, podané žalobcem, jsou nevěrohodné a svůj závěr na str. 5 – 7 svého rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalovaný řádně doložil, že žalobcem uváděné informace o vesnici Gwagwalada, řekách, které mají protékat městem Jos i o železnici v tomto místě nejsou pravdivé. Seriozně žalovaný i vyložil, že sám žalobce uvedl, že otci pomáhal jen po určitou dobu mezi studiem, od r. 2006 či 2007 již opět nepobýval s rodinou. Žalovaný vyhodnotil jako naprosto rozporuplnou i informaci, kterou žalobce též sám správnímu orgánu podal, nejdříve tvrdil, že uprchl z vlasti poté, co mučili a bili jeho bratra, naposledy pak, že se o tomto dozvěděl až po několika měsících pobytu za hranicemi. Ani soud nemůže na tomto základě hodnotit žalobcem uvedené informace jinak, než jako zcela si odporující a tudíž vedoucí k jednoznačnému závěru o naprosté nevěrohodnosti jeho příběhu. Rozporně žalobce vypovídal i o tom, že byl na policii hledat pomoc, neboť v prvním řízení naopak uváděl, že na policejní stanici nikdy nebyl, neboť zkorumpovaná policie by mu nepomohla. Za této situace pak je patrné, že soud nemohl shledat žádnou azylově relevantní tíži, která by mohla žalobce vést oprávněně za hledáním pomoci v zahraničí. Soud neshledal naplnění podmínek ustanovení § 12 ani pod písm. a), ani pod písm. b), v tomto bodě musel dát plně za pravdu názoru žalovaného o aplikaci závěrů rozhodnutí NSS ze dne 14. 5. 2008, kdy pod sp. zn. 7 Azs 25/2008 NSS uvedl, že nevěrohodnost tvrzení, zejména s ohledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 13 či 14 zákona o azylu. Zprávy hovoří vcelku obšírně o problémech mezi náboženskými komunitami v Nigérii, avšak žalobce se

žádného střetu neúčastnil a jeho informace o tom, že ho měla hledat muslimská skupina a měla ho dohledat v Lagosu je, s ohledem na výše uvedené, zcela jasně nepravdivá a nadsazená. Námitky žalobce, s ohledem na seriózní zdůvodnění žalovaného, ohledně porušení § 2 a § 3 správního řádu, tak soud nemohl akceptovat. Pokud v žalobě považuje žalobce rozporuplnost své výpovědi za nedůležitou, soud naopak, s ohledem na výše uvedené, považuje jím uváděné zcela si odporující skutečnosti za rozhodující, a to takové, které nemohly vést žalovaného k jinému závěru, než že jeho příběh je nevěrohodný.

V dalším se pak soud proto zabýval tím, zda žalobce případně není ohrožen pro případ návratu do země původu azylově relevantní vážnou újmou. Správní orgán si v tomto směru obstaral různorodé aktuální informace o zemi původu, které uvedl na str. 7 svého rozhodnutí, z nich usuzoval o situaci v politické a bezpečnostní sféře a o stavu dodržování lidských práv v Nigérii, což konfrontoval s informacemi, které vypověděl žalobce. Ten se obává především toho, že ho budou hledat muslimové, kteří při střetech zabíjeli křesťany a jeho život je tak ohrožen. Po přezkoumání věci však soud musel dát za pravdu správnímu orgánu, a to, že ze všech okolností případu je případné ohrožení žalobce vážnou újmou po návratu do Nigérie zcela nepravděpodobné. Jednak soud považuje, jak uvedeno shora, jeho výpověď o tom, že ho skupina muslimů hledala po celé zemi, za nevěrohodnou. Z dalšího pak plyne, že zem původu je co do víry rozdělena na převážně muslimský sever a křesťanský jih, ostatní náboženství jsou menšinová. Žalobci nic nebrání pobývat na území, kde je jeho víra většinovou a pokud by měl opravdu někdy problémy, v zemi funguje systém státních orgánů a úřadů, na něž je možné se obrátit. Žalovaný řádně odůvodnil, že po případném návratu do země původu žalobci nehrozí ani uložení trestu smrti, ani jiná azylově relevantní vážná újma, zabýval se i problémem imigrační kontroly a neshledal větší problém. Z podkladů neplyne, že by zem byla ohrožena vnitřním ozbrojeným konfliktem. Soud po přezkoumání věci nemohl na základě žádných skutečností dospět k závěru, že by případné vycestování žalobce mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Neudělení doplňkové ochrany tak soud nespátřil v žádném rozporu se zákonem o azylu, ust. § 14b) tohoto zákona se na žalobce nevztahuje. Za výše zjištěného a popsaného stavu věci tedy rozhodl soud o zamítnutí žaloby jako nedůvodné, a to v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. března 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně